

8 במאי 2008, 6:49

חיה בסרטון

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

אם היו מבשרים לך שנתרה לך שנה לחיות???פורסם ב 6 באפריל 2008, 10:36 [בכללי](#)

בסרטים, ובכל מיני כתבות בהן נתקלתי. שמעתי, ראיתי וקראתי על אנשים שהרופא בישר להם שזמנם בעולם הזה קצוב. ואפילו קצוב מאד. ואז חלים מהפכים בחייהם.

יש המוכרים את כל רכושם וקונים יאכטה עימה יגיעו לאיים אקזוטיים. יש העוברים לחיות במדבר, בערבות או בכל מקום השונה במקום שחיו עד היום. יש מכל וכל. ולרגע אינני שופטת אותם. וגם נכון לזמן כתיבת שורות אלו אין בשורה מהסוג הזה מרחפת מעל ראשי קצוץ השיער.

אבל... השנה הזו בה אני נלחמת בו בסרטן. איפשרה לי לרגעים מסויימים לחוות את תחושת האימה של "הזמן קצר והמלאכה?... " יש מלאכה!!! וחשבתי לעצמי מה הייתי רוצה עכשיו לעשות שישנה את חיי? (אם להתייחס למחלת הסרטן כאל הזדמנות לשינוי.)

אז ככה.. לאחר שהשתעשעתי במחשבות למכור את ביתי הקט ולקנות יאכטה. חשבתי על כל הטלטלות בים. ונראה לי שאם חסכתי את ההקאות הכימותרפיות על-ידי כדורי אימנד. לא אעשה זאת לעצמי בהתנדבות. כך שרעיון זה בוטל.

חשבתי על מסע סביב העולם. אך שירדתי ממש לפרטים. (כלומר איפה בעולם?) לא מצאתי את עצמי נודדת על גבי הגלובוס לתקופות ארוכות מאד.

ואז הגעתי לתובנה הבאה: אני רוצה לחיות את חיי בדיוק כפי שחייתי אותם עד כה. עם האיש שבחרתי. בבחירה השניה המוצלחת עד מאד בחיי. שאין ולא יהיה לו תחליף (ועל כך ידובר בהמשך). ועד שמצאתי אותו... אין צ'אנס שאחליף אותו!!!! עם ילדי האהובים. המיוחדים כל אחד בדרכו.

אני רוצה לחיות עם כל אותן התובנות שמקבלים בגיל ארבעים. בבית שלי ובישוב בו אני גרה. שהם מבצרי ומקור הרגיעה שלי.

אני רוצה את אותן חברות שמקיפות אותי באהבה ובמסירות. כל אחת בדרכה המיוחדת. אף אחת מהן לא אכזבה אותי. לא כשהיה טוב וגם לא כשהיה רע. אז מובן שאני רוצה אותן קרוב אלי.

רוצה להיות קרובה למשפחתי המורחבת. להורי שהאהבה הרבה בה הם עוטפים אותי היא זכות שאין להרבה... לק. שלמדתי כל כך לאהוב ולהעריך. ובשנה זו אפילו עוד יותר.

אני רוצה לחזור לעבודה שלי. משום שאני אוהבת אותה. אוהבת מאד את האנשים המיוחדים העובדים איתי. ועוטפים אותי ברשת בטחון....

אני רוצה ללמוד... אך לא למען שום תואר או תעודה. אלא את כל הדברים שאף פעם לא היה לי זמן ללמוד (יוגה, איפור, ציור, צילום ועוד...) ואת אלו אעשה בשנה הבאה.

השנה למדתי שהדברים הקטנים, הפשוטים ואף הרגילים הם אלו שמשמחים אותי. וגורמים לי להנות.

השינוי שחל בי, הינו תולדה של הזמן הפנוי הרב שיש לי. ואני נהנית ממנו. מעולם לא קראתי כל כך הרבה ספרים. התחלתי לבשל ולאפות בצורה יצירתית, אני מתייחסת בסלחנות ובחוסר שיפוטיות לסובב אותי. כאילו מישהו שם לידי עדשה מיוחדת העוזרת להתמקד בעיקר. במה שחשוב. ובו בזמן מסננת את הטפל. הגוונים שבין לבן לשחור התרבו. ואני מסוגלת לראותם. אני מקווה שזה לא נשמע יומרני. אבל דווקא עכשיו מתוך הקשיים אני מרגישה את הצמיחה. מבינה את משמעותנו הארעית בחיים האלו. ולכן לא מוכנה לבזבז זמן על שטויות, על כעסים, על חשבונות והתחשבנויות.

כי גם אם נותרו לי כ-50 שנים לחיות. אני מתכוונת לעשות זאת על הצד הטוב ביותר. וברגע לפני שאעצום את עיניי. אני רוצה לחייך לעצמי בסיפוק ולומר: שלפני מותי חייתי בדרכי. וכמו שרציתי

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>[חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#)